

ГРОМАДСЬКА РАДА ДОБРОЧЕСНОСТІ

Вул. Механізаторів, 9, м. Київ, 03109

<https://grd.gov.ua>

Затверджено

Громадською радою доброчесності

18 квітня 2017 р.

ВИСНОВОК

про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду Калініч Наталії Іванівни критеріям доброчесності та професійної етики

Проаналізувавши інформацію щодо **Калініч Наталії Іванівни**, судді Апеляційного суду Дніпропетровської області (далі – Кандидат), Громадська рада доброчесності виявила дані, які дають підстави для висновку про невідповідність Кандидата критеріям доброчесності та професійної етики.

1. Незабезпечення виконання вимог Закону України “Про доступ до судових рішень”

Відповідно до ст. 2 Закону України “Про доступ до судових рішень” усі судові рішення є відкритими та підлягають оприлюдненню в електронній формі не пізніше наступного дня після їх виготовлення і підписання. Постановою Кабінету Міністрів України від 25.05.2006 р. №740 затверджено «Порядок ведення Єдиного державного реєстру судових рішень»

Забезпечення широкого доступу громадян до судових рішень є важливою складовою для забезпечення їх конституційних прав, важливою умовою для підвищення довіри до судів України, а також дієвою формою громадського контролю за законністю та обґрунтованістю судових рішень.

Відповідно до ст. 92 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» 2010 р., несвоєчасне надання суддею копії судового рішення для її внесення до Єдиного державного реєстру судових рішень є підставою для дисциплінарної відповідальності судді.

Згідно з ЄДРСР, за час перебування Кандидата на посаді судді Апеляційного суду Донецької області за прізвищем Кандидата, як судді, за період з червня 2006 р. по червень 2014 р. до ЄДРСР було внесено 447 судових рішень, при цьому 45 з них датовані 22.01.2014 р., хоча ухвалені в різні дні 2013 р.. Згідно з ЄДРСР, є періоди, коли впродовж

місяців до реєстру не внесено жодного рішення Кандидата. Неналежне виконання Кандидатом обов'язків щодо внесення рішень до ЄДРСР, зокрема, унеможливило перевірити, чи приймалися Кандидатом рішення, передбачені ст. 3 Закону України “Про відновлення довіри до судової влади в Україні”.

2. Невиконання вимог статті 10 Конституції України при здійсненні правосуддя

Відповідно до ст. 10 Конституції України державною мовою в Україні є українська мова, всебічний розвиток і функціонування якої в усіх сферах суспільного життя на всій території України забезпечується державою. Як роз'яснив Пленум Верховного Суду України у п. 9 постанови “Про застосування Конституції України при здійсненні правосуддя” №9 від 01.11.1996 р., виходячи з цього конституційного положення судочинство в Україні має провадитися українською мовою. На виконання ч. 4 ст. 10 Конституції України суд за клопотанням осіб, які беруть участь у розгляді справи, зобов'язаний застосовувати при провадженні судочинства й іншу мову в порядку, визначеному законом (наприклад, Кримінально-процесуальним, Цивільним процесуальним кодексами). Суд має суворо додержувати вимог ч. 3 ст. 19 КПК про те, що слідчі й судові документи відповідно до встановленого цим Кодексом порядку, вручаються обвинуваченому в перекладі на його рідну мову або іншу мову, якою він володіє.

Конституційний Суд України, розглянувши справу №1-6/99 від 14 грудня 1999 року №10-рп/99 (справа про застосування української мови), вирішив, що положення частини першої статті 10 Конституції України, за яким "державною мовою в Україні є українська мова", треба розуміти так, що українська мова як державна є обов'язковим засобом спілкування на всій території України при здійсненні повноважень органами державної влади та органами місцевого самоврядування (мова актів, роботи, діловодства, документації тощо), а також в інших публічних сферах суспільного життя, які визначаються законом частина п'ята статті 10 Конституції України). Поряд з державною мовою при здійсненні повноважень місцевими органами виконавчої влади, органами Автономної Республіки Крим та органами місцевого самоврядування можуть використовуватися російська та інші мови національних меншин у межах і порядку, що визначаються законами України.

Відповідно до ст. 10 Закону України “Про судоустрій України” від 07.02.2002 р., судочинство в Україні провадиться державною мовою. Цей закон втратив чинність на підставі Закону України “Про судоустрій і статус суддів” від 07.07.2010 р., ст. 12 якого також передбачала, що судочинство і діловодство в судах України провадиться державною мовою та що суди використовують державну мову в процесі судочинства та гарантують право громадян на використання ними в судовому процесі рідної мови або мови, якою вони володіють.

Статтею 92 Конституції України передбачено, що порядок застосування мов визначається виключно законами України. Відповідно до ст. 18 Закону УРСР “Про мови в Українській РСР”, в редакції, що була чинна з моменту прийняття 28 жовтня 1989 року по 03 липня

2012 року, судочинство здійснюється українською мовою. Відповідно до ст. 19 Кримінально-процесуального кодексу України 1960 р., що втратив чинність у 2012 р., судочинство провадиться українською мовою або мовою більшості населення даної місцевості. Оскільки відсутні будь-які нормативно визначені критерії чи процедури підтвердження факту проживання більшості громадян інших національностей на певній території, за відсутності клопотань сторін, які мають бути відображені у судовому рішенні, відсутня підстава здійснювати судочинство та ухвалювати судові рішення іншою мовою, ніж державна.

Аналіз ЄДРСР свідчить, що Кандидат, будучи суддею Апеляційного суду Донецької області, ухвалювала судові рішення переважно російською мовою (з 447 наявних в реєстрі судових рішень тільки близько 1/3 викладені державною мовою).

В анкеті кандидата на посаду судді на питання, чи володіє вона державною мовою, Кандидат надала відповідь «да». При викладенні судових рішень російською мовою, якою, як зазначила кандидат, вона вільно володіє, в судових рішеннях допускаються численні описки.

Зокрема, в Ухвалі Апеляційного суду Донецької області від 02 листопада 2006 року по кримінальній справі №10-507 (<http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/362118>), зазначається: «Докладчик: Калинин Н.ИТ.», «ст. 205 УПК Украины», «о его восжановлении», ««посупановление суда», «при рассмотрении прес/павления», «пропущенного фока», «представления сядоватеяя», «а по:жому суд», « не їжавился данный вопрос», «Аонецка».

Громадська рада доброчесності, ознайомившись з вироком Апеляційного суду Донецької області від 18.03.2009 р. у кримінальній справі 1-76 (<http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/7119803>), має здогадки, що означає “Лпелляционный суд”, ”председательствующей- судьи: Калинин Н.И.” (а не “Калинич Н.И.”), “народных заседателей: ЛкименкоВ.С.”, “образование неполное феднее”, “ранее удимого”, “осмотра яичных вещей”, “видеозаписью протокола”, “подудимыми” та інші подібні слова та вирази, але вважає такі помилки та описки для тексту рішення суду неприпустимими. Обвинувачувані засуджені за вчинення умисного вбивства, тому перерхувати рішення з метою зазначення всіх помилок - неприємна справа.

3. Кандидатом надана недостовірна інформація у пункті 8 розділу 6 анкети (аркуш досьє 24) щодо відсутності застосування до Кандидата процедур стягнення платежів/боргів державними органами, банками, іншими особами та щодо неотримання повісток та викликів до суду.

Твердження Кандидата про незастосування таких процедур спростовується рішенням Селидівського міського суду Донецької області від 07.10.2015 р., яким з Кандидата було стягнуто на користь Публічного акціонерного товариства «Український бізнес банк» заборгованість за кредитним договором № КЗИПФ/1015784.1 від 30.09.2013 року у сумі

236 363 (двісті тридцять шість тисяч триста шістдесят три) грн. 95 коп. (додаток 1).

Кандидату відомо про таке рішення суду та воно було виконане Кандидатом, оскільки в деклараціях Кандидата за 2013-2015 роки зазначено про фінансові зобов'язання перед банком ПАТ «Український бізнес банк» за кредитним договором від 30.09.2013 р., а в декларації за 2016 р. та анкеті кандидата на посаду судді фінансові зобов'язання вже відсутні.

Недостовірним є заперечення отримання викликів до суду та повісток в анкеті, оскільки Кандидат неодноразово зверталася до судів за захистом порушених прав, зокрема, для стягнення суддівської винагороди, для захисту своїх прав щодо забезпечення житлом, та що передбачає отримання Кандидатом судових викликів та повідомлень.

4. Кандидат вносила недостовірні відомості в майнові декларації за 2013-2015 роки стосовно відсутності житла у користуванні.

Згідно з майновими деклараціями Кандидата за 2014, 2015 роки https://declarations.com.ua/declaration/vulyk_41_113, https://declarations.com.ua/declaration/nacp_9dbfbd2e-fc20-43bb-8140-54a451daf8d2

у власності чи користуванні Кандидата відсутнє будь-яке нерухоме майно. Тільки в декларації за 2016 р. зазначено право користування квартирою у м. Дніпро з 01.12.2016 р. Документи, додані Кандидатом до досьє, підтверджують прагнення Кандидата отримати житло в користування як суддя, але це не є підставою незазначення в деклараціях інформації про наявність у Кандидата будь-якого житла на праві користування. Обставина відсутності задекларованого майна на праві власності чи користування, що використовується Кандидатом для проживання, досліджувалася при проведенні спеціальної перевірки.

5. Повідомлення неправдивих відомостей про місце проживання та невиконання Кандидатом вимог Закону України “Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні”

Кандидат в анкеті в пункті 17 розділу 1 (аркуш досьє 15) надала завідомо недостовірну інформацію щодо місця проживання та реєстрації за останні 10 років, не наведено у разі проживання за певною адресою без реєстрації докази, що можуть це підтвердити. Кандидат зазначила, що адресою проживання та реєстрації з 27.06.2006р. по теперішній час є одна й та сама адреса. З досьє Кандидата достовірно відомо, що адресою реєстрації Кандидата є вул. ІНФОРМАЦІЯ 1 у м. Донецьку, гуртожиток. Водночас Кандидат самостійно наводить докази того, що з 2014 р. вона виїхала з Донецька, та на цей момент постійно проживає у м.Дніпро. Адреса проживання у м. Дніпро в анкеті не зазначена.

Кандидатом порушує вимоги закону України “Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні” в частині виконання обов'язку зареєструвати своє місце проживання або місце перебування. Така поведінка Кандидата, що обіймає посаду судді,

суперечить Кодексу суддівської етики, відповідно до статті 1 якого суддя повинен бути прикладом неухильного додержання вимог закону.

Вважаємо, що наведені у висновку факти є підставою для висновку, що кандидат Калініч Наталія Іванівна не відповідає вимогам доброчесності та професійної етики.

Відповідно до частини четвертої статті 19 Регламенту Громадської ради доброчесності за наявності важливої інформації Рада у подальшому може окремим рішенням змінити або скасувати висновок, або затвердити новий висновок.

ДОДАТОК:

1. Копія рішення Селидівського міського суду Донецької області від 07 жовтня 2015 року про стягнення заборгованості за кредитним договором.

**Координатор
Громадської ради доброчесності**